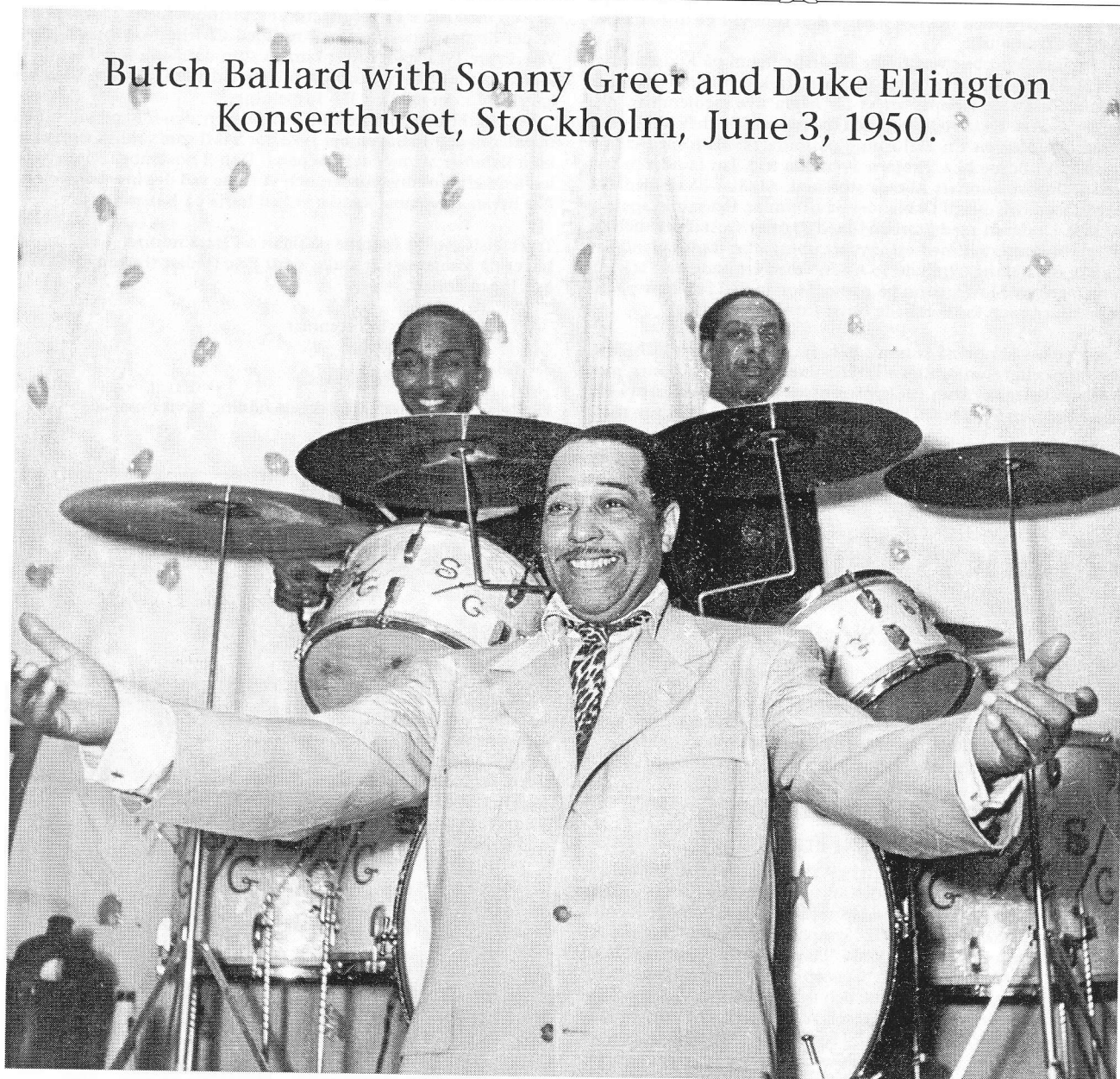

Duke Ellington Society of Sweden

BULLETIN NUMMER 2 JULI 1998. ÅRG. 5

Butch Ballard with Sonny Greer and Duke Ellington
Konserthuset, Stockholm, June 3, 1950.

"From Rolf Dahlgren Collection"

Duke Ellington Society of Sweden, DESS

ISSN 1400-8831

c/o Göran Wallén, ordförande
Skogstorpssvägen 39, 191 39 Sollentuna.
Telefon/fax bostad: 08-96 52 34

Redaktionsgrupp:
Alf Lavér, Olle Lindholm, Bo Hausman

Postgiro 11 63 75 - 7
Bankgiro 5815-5383

DESS medlemsavgift
är per kalenderår:
Inom Norden 150 kr
Övriga världen 25\$

Paymentinstruction:
To: Svenska Handelsbanken
SWIFT : hand se ss

For onward transmission to DESS
Account no: 284 083 992
Clearing no: 6917

Även vid köp av Azure-kassetter
och CD kan Postgiro användas
Postgironr. för betalning på prenumeration
av DEMS från Holland är Pg 433 27 36-0

Ordföranden tar till orda: Trevlig sommar alla Duke Ellingtonvänner !

Återigen sommar och man får hoppas att den blir lika fin som vi önskar att den skall vara. Vi får se vad sommaren bjuder på i jazzväg. En stilla förhoppning är att Mosebacke inte får en annan inriktning om nu Bosse Stenhammar önskar trappa ner sin egen insats. Skansen bjuder i år inte på något extra förutom måndagar med Dompan och Stampen har bytt ägare. Men det spelas jazz på många andra ställen också i stan så den som vill gå ut har alltid något att lyssna till.

Sv. Jazzriksförbundets firade 50-årsjubileum på Konserthuset den 21-25 maj. Vi var givetvis där med stark bemanning och lite reklam för DESS. Hoppas att vi får några nya medlemmar. Åke Hedlöv, Solna hade ställt upp och övervakade det hela under två dagar. Det blev en fin avslutning på lördagskvällen med ca 50 musiker. Vi hörde bl.a. Esbjörn Svensson trio, Jan Lundgren trio med Dompan, Lennart Åbergs storband, All-Star-Band med B-A Wallin med Nils-Bertil Dahlander på trummor. Dessutom spelade Magnus Lindgren med Storband med Rigmor Gustafsson och de avslutade konserten med ett mycket uppskattat framträdande av Rigmor, som sjöng "Prelude To A Kiss" med ett underbart ackompanjemang av M Algotsson på piano. Stor applåd och krav på ex-tranummer, men kvällen hade blivit för sen.

Några av oss har också kommit hem från konferensen i Chicago. Det var trevligt som vanligt att träffa numera gamla bekanta, men även nya delegater kom till konferensen. Vi får hoppas att vi blir några fler från Sverige till Duke's födelsestad i Washington nästa

år när det firas 100-årsdagen av Duke's födelse. Det kan bli en upplevelse om alla planer fullföljs.

Den 29 april i år firades också Duke Ellingtons födelsedag i flera städer förutom i Stockholm. Toronto hade över 400 personer på konsert, men även Washington och New York firade dagen.

Succén med Alice Babs fortsätter i september. Den 21 september är det Konserthuset igen och nu med Charlie Norman på plats. Ytterligare fyra städer (dvs samma som de första fem i april) är klara, men allt blev utsålt igen som vid förra gången. Vem vet kanske blir det med en TV-inspelning ??

Nästa Ellingtonmöten blir måndagen den 7 september och måndagen den 16 november 1998 hos SAMI som vanligt. Programmen kommer att meddelas separat. Den 2 november öppnar Nalen igen efter ombyggnaden och vi får se vad det innebär för oss. Blir hyran acceptabel kanske vi kan börja på Nalen nästa år.

TryckfelsNisse var framme på sidan 6 i förra numret. Kvinnan till höger på fotografiet är Duke's fru Evie (sedan slutet av 30-talet) och ingen annan.

Tills dess ha en bra sommar

Göran

PS. Pg.a av ett åskväder har denna tidning blivit försenad.
Such sweet thunder. DS.

Francis "Frank" Albert Sinatra har avlidit.

Frank Sinatra, kanske århundradets röst, avled den 14 maj 1998.

Att skriva en nekrolog i Frank's fall känns för stort och alltför bekant för alla. En sak är dock klar att om någon röst och inspelning kommer att höras i framtiden av alla tänkbara sångare från 1900-talet så lär det vara Frank's röst och inspelningar.

Det finns också en anknytning mellan Duke och Frank.

Under 60-talet startade Frank ett eget skivbolag Reprise. Till bolaget knöts bl.a. Duke och det gjordes följande inspelningar : Reprise R-6234 "Greatest Hits", Reprise-6168 med "Big Band Hit's", Reprise-6069 "Afro-Bossa", Reprise-6097 "Symphonic Ellington", Reprise-RS-6122 "Ellington '65", Reprise 6154 "Ellington '66", Reprise RS-6141 "Mary Poppins", Reprise-6185 "Concert In The Virgin Islands" och till sist en inspelning med Frank och Duke's orkester den 11/12 dec 1967 i LA på Reprise FS 1024 "Francis A & Edward K", arrangör Billy May. Titlar: Follow Me, Sunny, All I Need Is the Girl, Indian Summer, I Like the Sunrise, Yellow Days, Poor Butterfly, Come Back To Me. Inte precis Duke's melodival, men väl Frank's får man förmoda. I filmen "Assault On A Queen" från jan 1966 av Sinatra Enterprises deltog Frank och Duke stod för musiken.

Duke var också supervisor under en inspelning med Bud Powell's trio i Paris på uppdrag av Frank. Frank hade träffat Bud i Paris och ville göra en inspelning med Bud. Det skedde i februari 1963 i Studio Hoche. Bud Powell med Gilbert Rovère bas och Kansas Fields tr. spelade in bl.a. "I Got It Bad", "Tune for Duke" av Bud, "Satin Doll", "Perdido". Under inspelningen frågade Duke om Bud ville spela Satin Doll? Duke fick då först vissa melodin varpå Bud sade "That's OK". LP'n kom ut under namnet "Bud Powell i Paris".

Sångaren Frank Sinatra kommer att saknas länge av alla. Blir det nu en Sinatrape-riod med film och musik? Troligen får nu Frank Sinatra Jr bära det fantastiska musikaliska arvet vidare. Jr är redan en etablerad sångare i USA.

Frank Sinatra.
Duke Ellington och Bud Powell

Duke-träffen i februari

DESS-träffen den 9 februari formade sig till en lyckad och allmänt uppskattad kväll även om allt inte följde det planerade programmet. Dagens inbokade skivkåser uteblev tyvärr och i stället kom kvällen mest att ägnas åt levande musik och Duke på video. Framför allt fick vi nu höra mer än planerat av Harlem Jazz Camels, och det var ingen dålig kompensation för det uteblivna kåseriet – som blev utlovat till ett senare tillfälle.

Kvällen kom nu att inledas med tre videoupptagningar. Först fick vi se Dukes allra första aktivitet på film, "Black And Tan Fantasy" från 1929 med Fredi Washingtons berömda dödsscen. Filmen var troligen välbekant för de flesta men absolut värd att se om. Riktigt lika känd är kanske inte "Symphony In Black", Paramounts musikkortfilm från 1935 där en ung Billie Holiday gör ett av sina få framträdanden med det ellingtonska bandet.

Det tredje inslaget var ett kort avsnitt ur "Check And Double Check", en RKO-långfilm från 1930 där orkesterns tre trumpetare låtsas sjunga "Three Little Words" medan det bakom kulisserna egentligen är Paul Whitemans vita grupp Rhythm Boys (med Bing Crosby) som svarar för sången. Det är kanske ingen musikalisk höjdpunkt men var ändå ett intressant inslag eftersom nog inte så många hade sett filmen.

Och så fick vi då ännu en gång lyssna på de alltid lika hörvärda Harlemska Jazzkammellerna. De åtta högst kompetenta musikerna koncentrerar sig på vad man skulle kunna kalla tidig swingstil med tonvikt lagd på Ellington, och vi fick lyssna på ett 20-tal nummer ur Duke's repertoar.

På programmet stod de flesta av de välbekanta favoritmelodierna, *Sophisticated Lady*, skönt tolkad av Claes Brodda på både tenorsax och klarinett, *Ring Dem Bells*, med frejdig sång av bandets trumslagare Sigge Dellert plus en rad utmärkta solon på trumpet, altsax, baryton, trombone och piano, och *In A Sentimental Mood*, utsökt arrangerad av Bent Persson som frikostigt hade lämnat det mesta av sin louttrymmet åt sina medmusikanter – trombonisten Stephan Lindstein, pianisten Ulf Lindberg, altsaxofonisten Göran Eriksson och

den oförbrännelige Claes Brodda på växelsax baryton- och tenorsax och dessutom hörde vi Lars Lindbeck bas och Göran Stachewsky banjo.

Några nummer hade inte skrivits av vare sig Duke eller hans musiker – t.ex. *Truckin'* och *Diga Diga Do* – men det är ändå melodier som spelats in av bandet och hör hemma i Ellingtonreper-toaren. Vi fick också höra en del av de ganska sällan spelade numren, t.ex. *Downtown Uproar* med trumpet och trombone som de viktigaste soloinstrumenten, och *Hodges Podge* en gång i tiden ett paradnummer för Johnny Hodges men nu presenterad av en rad solister på trumpet, altsax, piano, baryton och trombone. Och bakom alltsammans fanns förstås hela tiden den välbekanta kompguppen som gav musiken en skönt pulserande rytm.

Kvällen avslutades med ännu ett videoinslag. Det var den senaste halvan av en konsert, och inslaget blev diskuterat och reste en del frågetecken direkt efter visningen.

Inslaget presenterades som SVT's inspelning av Duke's sista framträdande i Stockholm och var ganska säkert från just detta tillfälle, dvs i Konserthuset den 28 oktober 1973. Men upptagningen var knappast perfekt, konsertsalens scen verkade enormt bred och man såg nästan ingenting av vare sig bakgrund eller publik, varför en del av besökarna gissade att videon kunde vara från 1971 eller någon annan stad.

Men så var det nog inte. Trots sina brister var det troligen slutet av konserten 1973 vi fick se. En del av oss kom väl också ihåg vissa musikinslag – t.ex. *Take The A-Train* med trumpet av "Mone" Johnson (som också gav oss en slags jazzhistorisk snabbkurs med *Basin Street Blues*), Åke Perssons solotrombone i *Tea For Two*, Harry Carneys magnifika barytonsax i *Sophisticated Lady* och *Caravan* presenterades med latinamerikansk rytm. Och efter ytterligare några orkestrer avslutade Duke det hela vid flygeln med en ömsint soloversion av Billy Strayhorn's *Lotus Blossom*.

Kanske hade vi redan vid konserttillfället på känn att vi bevittnade slutet av en epok. Nu vet vi att det blev så. Men allt det som föregick finalen fortsätter ännu att facinera oss.

Rolf Dahlgren, Sollentuna

Harlem Camel

NÄR JAZZEN KOM TILL SVERIGE

Reaktioner och attityder

Del II av Bertil Lyttkens artikelserie

För Duke Ellingtons svenska turné hade Reuter & Reuters Rörslag låtit framställa ett elegant utformat programblad som innehöll en presentation av orkesterledaren och som avslutades på följande sätt:

"Skandinaviens konsertpublik får sålunda nu tillfälle att höra världens störste orkestrale kompositör inom jazzmusiken. Orkestern är det instrument, ur vilket han förmår framkalla de mest egenartade klanger och rytmer och skapa harmonier, vilka fascinerat en hel värld. Genom sin personlighet, sin intensiva skaparglädje, sin melodiska uppfinningsrikedom och sin enastående känsla för klangkolorit och dynamik har Duke Ellington för alltid tillförsäkrat sig en position inom musiken".

Mittuppslaget upptar en förteckning av 37 olika nummer ur Ellingtons repertoar och det anges särskilt att samtliga är komponerade av honom själv. Men detta stämmer inte till 100% för "St Louis Blues" har också hamnat i förteckningen. Det övervägande antalet av programbladets nummer är sådana som funnits tillgängliga här på skiva medan 15 tillhör "Masterperioden" 1936-1939. På mittuppslaget presenteras alla musiker med fullständiga namn och födelse-data. I programhäftet har dessutom införts tre olika uttalanden av Ellington utan närmare angivelse av varifrån citaten är hämtade:

Duke Ellington säger: "Så vitt jag vet, är det enda man kan säga om Swing-musiken av idag, att den stagnerat. Ingenting av betydelse, ingenting nytt, ingenting originellt eller nyskapande har inträffat på swing-fronten under de senaste två åren.

Men jazzen ska alltid leva - den har något att säga vår tid - och den säger det på så många olika sätt - söker sig alltid nya former - arbetar sej ständigt uppåt - trots all hatfull kritik, trots allt oförstående motstånd.

Den svarte musikern förtjänar sin ryktbarhet som tolkare av "hot" jazz. Han har en instinktiv känsla för sådan musik, och utför den på ett naturligt sätt, som aldrig kan kopieras".

För att först notera den mera allvarligt syftande bedömningen av Ellingtons första framträdande i Sverige kan man glädjande nog börja med Stockholmspressen. Dagens Nyheters ordinarie musik-anmälare Curt Berg skriver:

"Duke Ellington tillhör dem som gjort konst av det råmaterial, bokstavligt talat, som jazzen på sin tid erbjöd en undrande och tvivlande musikvärld. Han är en märklig begåvning, denne färgade amerikan, det kan inte förnekas och han skiljer sig väsentligt från de flesta av sina kolleger genom sin vidsträckt verksamhet. Han är inte bara pianist, inte bara orkesterledare eller instrumentatör, utan allt detta tillsammans och dessutom en fantasirik komponist. I sin bästa stunder har han något av exotisk poet över sig. Den som skrivit "Solitude", "Mood Indigo" och "Black and Tan Fantasy" är inte någon vanlig slagdängsfabrikant.

Uppfattningen hittills endast grundlagd med hjälp av grammofoon och radio, bekräftades när han på söndagen konserterade i Stockholm. Det var verkligen fängslande att höra denna vältrimmade orkester, dessa melodiska romanser mot skiftande rytters bakgrund. Naturligtvis hade man också nöje av att beskåda de för alla "swing fans" välkända herrarna, som för övrigt gjorde ett angenämt intryck på grund av sitt städade uppförande; de där halv- eller helsjaskiga pajasorkestrarna höra hemma på enklare varietéer och ha i regel aldrig något att bjuda av musikaliska kvaliteter.

Trots allt måste jag dock säga att det hela verkade mattare än väntat. Bekantskapen via grammofoonen har haft intressantare saker att förtälja om Ellington än denna annars ofta trevliga instruktiva uppvisning. I programmet citerades ett yttrande av honom. "Det enda man kan säga om swing-musiken av idag är att den stagnerat". Det kan otvivelaktigt sägas mer än så, men i och för sig är åsikten fullt riktig, stora partier av konserten lämnade bevis för den saken. Där demonstrerades sålunda i alltför hög grad den numera fullkomligt klichémässiga variationstekniken, vars återupplivande av traditioner från 1800-talets koloratur är ett klart degenerationstecken. Det är inte på sådana trick denna musik kan leva. Svagheter voro också de enskilda uppträdandena med chevroterande trumpeteter och akrobatmässiga utflykter i de högsta och lägsta registren. Det är show - men det är ju möjligt att det var meningen.

Man märkte alltså den stagnation som Ellington själv påpekat. Men ändå bekräftades som sagt uppfattningen att han själv kan vara

en förskklassig artist i sin genre - och att hans orkester lyder hans intentioner på ett briljant sätt".

I Svenska Dagbladet inleder Kajsa Rotzén med att utveckla det av Ellington själv framförda temat om jazzens stagnation. Här efter skriver hon:

"Men när man hör Duke Ellingtons orkester spela hans fantasifulla arrangemang då känner man trots allt, att den lever. I denna giv lever den, och dess verkan heter fascination. Visst har även den Ellingtonska musan sina svaga ögonblick och visst kom det ut ett och annat svep av uppjagad kakafoni som man bestämt vill reservera sig emot, orgiastiska utbrott sådana som i "Merry Go Round" och "Rockin' In Rhythm", där det rent klangliga piskas sönder och samman under skummande rytmiskt ursinne. På det hela taget är emellertid denna musik sällsamt suggestiv just för balansen, för det artistiska raffinemanget samt i ursprungligheten. Den bränner av explosivt stoff, den sväller av brutal kraft men den är på samma gång storartat disciplinerad och slår endast sällan över i självsvåld av nyss antydd art. Det är en djungelsång "som växer vild och likväl ansad". Genial i sin primitiva inspiration och förebildlig i sin konstnärliga sans. Till och med de problematiska inslag i programmet som kallas "jam sessions" utmärktes hör av en välgörande behärskning - de blevo faktiskt till rejäla nummer och inte som eljest veligt och slamsigt snatter. Där fanns överhuvudtaget ingenting av hållningslöshet och pajasupptåg i detta sammanhang, såsom deras musicerande så var även dessa negers personliga uppträdande på estraden förebildligt disciplinerat, alltigenom präglad av konsertkultur och artistiskt allvar.

Vad som inte minst frapperade i underhållningen, det var Ellingtons förmåga att avväga och fasettera det i viss mening likriktade programmet så, att man nästan helt undslapp känslan av monoton. Även däri röjdes hans obestriddliga överlägsenhet över andra swing-dirigenter och arrangörer. Han omväxlade med den orkestrala koloristiken såväl som med stämningssdagarna och höll på så sätt spänningen vid liv oavbrutet. Den oroligt varierande belysningen över podiet verkade det förvisso icke - atmosfären fick sin färg helt och hållet ur den musikantiska fantasin. Och att lyssna till exempelvis sådana exotiskt skimrande, måleriskt och dynamiskt skiftningsrika arrangemang som "Pyramid" och "Caravan" - det var en konstnjutning av hög klass."

En entusiastisk recensent återfinner man i Gösta Rybrant vars recension i Aftonbladet lyder:

"Duke Ellington är säkert den mest begåvade, den personligaste och kanske t.o.m. den intelligentaste av den nya swing-musikens stora profeter. Han är kultiverad, han har stil, och hans kompositioner röjer en musikalisk instinkt som säkert väjer för det alltför extrema liksom det naturligtvis också väjer för det triviala som för en dödsynd. Han tillhör de ytterst få i sin genre som har lyckats bevara det ursprungliga, det spelglada och oförfärat optimistiska under dess förädling till raffinerat impressionistiskt artisteri. Här kan man inte längre tala om en barbarisk kultur men mycket väl om ett kultiverat barbari. Det är unikt och det är genuint.

Hemligheten med Duke Ellingtons orkesterfantasier är väl, skulle jag tro, att han komponerar direkt för orkestern, att han tänker instrumentalt. Det är annars inte så vanligt i den grenen. Han bygger upp sina effekter med ett förbluffande klangsinne, och han får fram de bisarraste och färgrikaste stämningar bara genom ett utstuderat avvägande av den ena klanggruppen mot den andra. Det är orkesterkonst av hög klass. Han har lärt mycket av Stravinsky och Ravel, det är alldeles tydligt. "Black And Tan Fantasy" och kanske framförallt "Mood Indigo" är strålande exempel på Duke Ellingtons orkestrala kolorit, när den är som hetast och intensivast.

Konserten igår middag på Konserthuset bekräftade det utomordentligt starka intryck man förut fått av honom genom skivorna. Det är en förstklassigt trimmad orkester han har, tydligen bestående av enormt skickligt folk - trumpetaren Rex Stewart står ju exempelvis flera klasser över den berömda Armstrong - och man glädde sig åt att man här verkligen bemödade sig om att göra musik och inte bara "uppträda". Ellington själv är ju alldeles fri från choser och det var mycket live "show" över hela ensemblens framträdande, möjligen med undantag för den mörkhyade sångerskan Ivy Anderson men det är kanske ofrånkomligt. Man behöver sannerligen inte skämmas över

att bli entusiastisk för detta perfekta samspel, den stundom fullkomligt orgiastiska brio. Det är en sorts besatthet, men var går egentligen skillnaden mellan besatthet och inspiration? Detta var inspirerat och det är inte svårt att förstå varifrån inspirationen kom. Den kom från Duke Ellington själv. Det var absolut ett par givande timmar även för en mycket kräsen musikalskare.

De yttre arrangemangen voro förstklassiga med ett vackert färgspel och en perfekt högtalaranordning. Och gissa om det applåderades."

De andra tidningarna i Stockholm (Svenska Morgonbladet och Arbetaren avstod från att skriva) är alla odelat positiva och det kommer till uttryck i både kortare och längre artiklar. Stockholms-Tidningen gör ett stort uppslag om Ellington och Nils Färnström skriver mycket och entusiastiskt. Bedömningarna i de tidningar som här inte citeras är emellertid av det mera konventionella slaget och tillför inte något nytt till ämnet Ellington.

Gösta Nystroem i Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning strävar även efter att fördjupa analysen av jazzmusik när musikformens främste kommer till Konserthuset och skriver:

"Så har vi alltså hört det främsta som världen har att bjuda av jazzmusik. Duke Ellington har gästade Göteborg och att hans orkester består av de mest fenomenala instrumentalkonstnärerna som över huvud taget går att framvisa är väl ett odisputabelt faktum. Man sitter fullständigt förhållad av allt detta individuella kunnande.

Men vad kom Duke Ellington med för nyheter inom jazzen? Vilken utveckling har denna konstform tagit under de senaste 20 åren? Egentligen ingen alls. Jazzen står fortfarande och stampar i samma monotona fyrtakt som 1916. All jazz är baserad på rytm, men den har aldrig utvecklats till en levande rytm som t.ex. hos Stravinsky. Dess utveckling är dynamisk och koloristisk och även i detta hänseende snor den sig som ett snyltidjur omkring den moderna symfoniska musiken Debussy, Ravel och Stravinsky.

Jazzstilens uppkomst får sättas i samband med den tid då neger-slavarna i Sydstaterna för första gången hörde den vita befolkningens psalmsång. Det var första gången de lärde känna och använda sig av den europeiska musikens harmonik. Från dem själva, från urskogen och förfäderna kom den rytmiska grundförnimmelsen, den primitiva rytmen, rytmen som sammanhängande rörelse. Negrernas sinne för improvisation, deras klangsinne och rytmiska uppfinningsrikedom i växelverkan med den europeiska musiken skapade den moderna jazzen. Målet blev aldrig musik, det blev hänsynslös individualism, sensuell hets, rytm och klang i ett oupplösligt status quo. Och där stå vi fortfarande. Inte ens Duke Ellington med sin eminenta förmåga som kompositör och arrangör har förmått att leda jazzen in på vägar mot större konstnärlig utveckling. Det hjälper ej med nya namn som "swingmusic" etc, när man endast håller på att stöpa om de gamla modellerna. Jazzen har blivit traditionell och så länge man inte söker sig in på nya vägar kommer den att förtäras av sin egen monotonitet. Att Duke Ellington gjort och gör avsevärda försök till förnyelse är emellertid ett faktum. Han är utan förbehåll en kapacitet.

Rent kompositionellt har han intet särskilt nytt och originellt att komma med. Hans "storhet" ligger i hans fantasi som instrumental uppfinnare. Det är ofta något av dynamiskt måleri i hans orkestrala utgjutelser. Melodiskt däremot brister det mycket liksom i all jazzmusik. Kanske ligger här den egentliga kärnan i jazzmusikens framtida utveckling".

Göteborgs Morgonpost har på sin första sida en 2-spaltig rubrik och bild ovanför en intervju med Ellington samma dag som recensionen införs. För intervjun svarar jazzentusiasten Cello, som själv står på bilden tillsammans med Duke. Efter några inledande fraser frågar Cello vilka som är de bästa orkestrarna i USA och svaret blir:

"- Inte så alldeles lätt att säga - men jag själv skulle väl närmast tänka på Chick Webb, Count Basie och Jimmie Lunceford - i nu nämnd ordning. Bland de vita orkestrarna Artie Shaw och Tommy Dorsey - Benny Goodman har däremot numera förlorat en hel del av sin forna

väldiga popularitet. Vem som är bäst - ja det finns väl ingen måttstock på det. Nästan varje orkester och orkesterledare har ju sina konstnärliga intentioner, och arbetar inte i samma plan. Något absolut omdöme där kan man faktiskt inte ge, även om man hade förutsättningar att bedöma dem objektivt. - Blir det något repetition nu? - Jag tror inte det. Jag och min orkester har ju arbetat ihop nu i tolv år, så vi borde väl vara samspelta. Dessutom har vi inte fått ut allt vårt bagage än - när vi fått det går vi väl över till Konserthuset och hör på akustiken ett tag ... det räcker säkert - Mr Ellingtons bästa komposition? - Vet inte. "Reminiscing In Tempo" kanske, men den går ju inte riktigt i jazzstil - Blir det uteslutande egna kompositioner i kväll? - Huvudsakligen. Men vill publiken ha extranummer så ...

Inspiration bäst om natten - Hur lång tid brukar Mr Ellington anslå vid utarbetandet av en ny komposition, i stort sett? - Tja, det är ju inte någon fixerad tid. Faktiskt en inspirationsfråga. Det kommer över en - och vill det sig väl får man alltsammans klart på en halvtimme. Ett par av mina mest populära kompositioner - "Solitude"

och "Mood Indigo" blev till på den tiden ungefär. I likhet med Irving Berlin - inga jämförelser i övrigt, för all del - arbetar jag helst med kompositionsarbetet om natten - då är man ostörd och då har man utsikt att ge sig hän åt inspirationen, om den behagar komma ...

Jazzmusiker om klassikerna - Bland de klassiska kompositörerna - vilken beundrar Mr Ellington mest? - Mest - ja, kanske Rachmanninow ... Annars är det ju också en omdömessak, att jämföra olika kompositörer är egentligen oriktigt. Debussy och Gershwin hör jag emellertid gärna - av Gershwin har jag f.ö. själv arrangerat ett par stycken. - Grammofoninspelningar? - Ett intressant jobb. Jag har sysslat rätt flitigt med den saken de två senaste

åren. Det förvånar mig, att ingen av de inspelningarna har kommit hit till Sverige ännu - där finns ändå en del riktigt trevliga saker, om jag skall säga det själv ... Kanske importsvårigheter har lagt hinder i vägen. - Den första inspelningen? - Hm ... Det var visst en liten bagatell - "East St Louis Toodle-oo", år 1924. - Och "Mood Indigo" ... vad är dess idébakgrund? Det påstås ju att den skall illustrera en liten flickas sorgsna meditationer, när hon sitter ensam i mörkret och plockar blad av en blomma ... är det riktigt? - Kanske, ler Mr Ellington auguriskt mångtydigt, och låter sin praktfulla tandrad blixtra. Varefter intervjun kan anses avslutad och jazzkungen fortsätter shoppingronden - närmast med inköp av 2 st tuggummin "

Den jämsides med intervjun införda recensionen är inte utförd av Cello utan av signaturen C.T., som inte har något till övers för Ellington. Kontrasten mellan den trevligt upplagda intervjuartikeln och recensionen blir därför maximal. Övriga fyra Göteborgstidningar redovisar överlag positiva intryck. Smålands Folkblad kombinerar även en 2-spaltig intervju på tidningens första sida med bilden av Ellington tillsammans med recensionen från konserten i Huskvarna Idrotts-hus. Recensentens viktigaste budskap är att jazzen saknar utvecklingsmöjligheter och att konserten bekräftade detta.

Signaturen B.W. i Smålands Allehanda befann sig också i Huskvarna och inleder med att jämföra Duke med andra orkesterledare som Hylton och Ambrose i England samt Paul Whiteman i USA och finner sig även erfara reminiscenser av Debussy. Signaturen avslutar den mycket långa recensionen på detta sätt:

"Emellertid efterlämnar Duke Ellington i kolorit och dynamik i rytmer och spelglädje, det intrycket att hans konst är svindlande avlägsen från de konstformer som vunnit hävd i salonger och akademier, den har snarare en ganska skarp doft av rom och stark whisky, den talar om saloongräl och knivhugg i mörka gränder, den är sången från trötta men livshungliga plantagearbetare som under den varma, stjärklara himlen samlats kring det sprakande bålet att leka en stund under akazieträden, den bär spår av famntag av starka män med våldssamma lidelser, den bär vittne om längtan efter sköna kvinnor med häftigt flytande blod. Den är en sång om något ursprungligt och våldsamt men okuvat och lockande i tillvaron, den är en skimrande, skiftande rytmislöja av ren och stark färgprakt".

Fortsättning i nästa nummer

Fr.h. Johnny Hodges, Harry Carney, Barney Bigard och Otto Hardwick

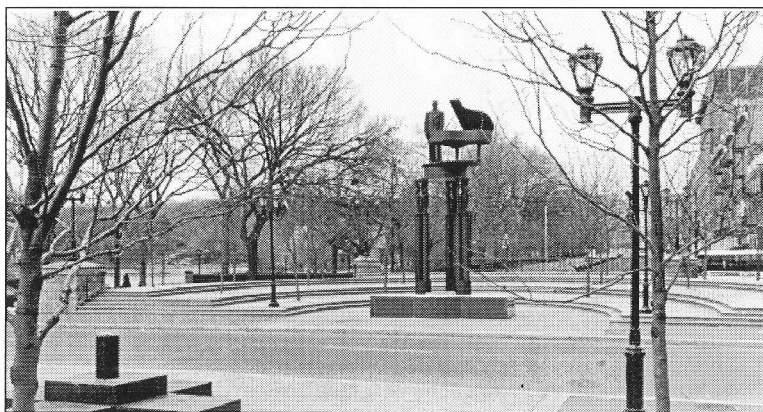
Axplock

FRÅN DEN STORA DUKE ELLINGTON-VÄRLDEN

plockade av Göran Wallén

Duke Ellington Circle i New York

Vår egen fotograf Olle Lindholm har besökt New York och tagit några fräscha bilder på Duke Ellington's Circle på Manhattan. Som synes lyfts Duke och pianot upp av de nio Muserna. Muserna kommer ju från den antika myntologin som sångens, musikens och poesins gudinnor och senare även lärdomens. Någon har tyckt att anspelningen på Duke's intresse för det kvinnliga var väl påtagligt, men konstnären kunde tydligen sin historia. Adressen är 5th Avenue / 110:e gatan.

Prästen John "The Shepherd" Gensel har avlidit.

Prästen John Garcia Gensel avled den 6 februari 1998. Han blev 81 år. John Gensel verkade från 1966 fram t.o.m. 1994 i St. Peter's Lutheran Church i New York.

John började spela jazzmusik i kyrkan när han kom till St. Peter's och han utvecklade sedan en jazzmusiktradition med konserter sedan dess under namnet "Jazz Vespers". John har vigt och be-

gravt flera av jazzens stora personligheter under årens lopp och han var en god vän till Billy Strayhorn. Billy testamenterade sin flygel till kyrkan och den används än idag. Duke porträtterade också John med en komposition "The Shepherd Who Watches Over The Night Flock".

När Ellingtonkonferansen 1993 var i New York träffade vi från Sverige denna underbara person, som höll ett underbart rörande, varmt och samtidigt humoristiskt tal om sitt arbete i kyrkan och hur det gick till när Billy Strayhorn blev sjuk och senare gick bort 1967. Han berättade att Tyree Glenn, Paul Gonsalves och Duke Ellington fanns i kyrkan samtidigt i maj 1974, vilket han tyckte var en oerhörd händelse.

Här är ett citat från John's varma och humoristiska anförande i augusti 1993 under rubriken "The last days of Billy Strayhorn":

"When Dr. Logan told Billy that he had cancer, maybe two or three years before he died, I'm not exactly sure of the time, Billy knew right away that he was on his way.

Incidentally we are all on the way. We are all terminal. When you point your finger at someone, remember there are three fingers pointing back to you, and it's just a matter of time!

So don't be envious or scared or frightened or jealous. We are going to meet ... We are going to the same...

Probably you will be up where I am and I will be down where you are."

Hans tal fick alla att skratta flera gånger trots ämnet. Det var intressant att höra hans synpunkt när han talade om hur viktigt det är att vi inte glömmer bort Duke Ellingtons musik och betydelse.

Det blev ett fint minne för oss från Sverige att få träffa denna jazzälskande präst. John kommer att saknas av alla som har träffat honom. John kommer alltid att vara en del av Ellingtonfamiljen. Han blir saknad inte minst i New York.

Kyrkoherde John Garcia Gensel välkomnar Allan Carlsson i Erik Ahlans till St. Peters church på Manhattan i New York

Med anledning av nekrologen på föregående sida, över kyrkoherden John Genzel, har vi fått den vidföljande bilden och information av fotografen och pianisten Olle Lindholm, som under 30 år var pianist i Erik Ahlans Orkester.

Erik Ahlans Orkester besökte New York

I mars 1989 åkte Erik Ahlans Orkester till New York och var inbjudna att spela hos fader John Genzel i St Peters Church på Manhattan. Det blev en stor succé i kyrkan. Programmet innehåll till stor del Ellingtonmusik och efteråt sade John att "Detta är just Ellingtons sound, som det knappt framförs idag och det kommer från ett litet land som Sverige?!" Ett gott betyg till Erik Ahlans Orkester.

DalaDemokraten hade ett fylligt reportage den 15 april 1989 om Erik Ahlans resa till New York under rubriken "Succé i jazzens hemland". Dessutom fanns följande artikel om kyrkoherden John Genzel.

EN JAZZ-LEGEND

John Gacia Gensel är en jazzens överstepräst. Han är kyrkoherde o St.Peters church i New York. Smeknamnet på den 72-åriga prästen är "Herden". och det är han som blivit tillägnad konserten "Herden som vakar över sin nattliga hjord", skriven av Duke Ellington. Hos "Herden" och Duke var religionen något naturligt, den var inte påklistrad. De delade inte bara sin tro i samma församling, de var också tillgivna jazz-älskare. Ellington virtuos och Gensel fantasten. När Ellington efter många års gemen-samt musicerande och vänskap avled, var det Gensel som jordfäste jazzlegenden. I mer än 25 år har prästen haft sin "jazz-vesper" på söndagarna, de sista åren utan Ellington. Det är en särskild nattvardsgudstjänst och syftet är att skapa en djup relation till Gud, människorna som älskar jazz, och andra". - Det vi gör har sitt centrum i Herren och runt vår tids musik-dess rytm, känsla, dess ton. och ännu viktigare - dess människor, säger "Herden". Denna förhoppning har han också fått förverkliga. och bakom Ellingtons konsert om "Herden" ligger mycket av den omsorg prästen lagt ner på sina medmänniskor, som kanske inte varit så lyckligt lottade, och andra inte haft så mycket till övers för. Skådespelare, artister, musiker och deras familjer har här fått en egen församling. John Gensel är deras herde, en levande legend, med en särskild kallelse.

Paul Mercer Ellington

Nu kommer nästa generation inom Ellingtonfamiljen. Duke Ellingtons orkester dirigeras sedan förra året av Paul Mercer Ellington. Här kommer en presentation från New York:

Nineteen-year-old Paul Mercer Ellington has inherited from his father, the late Mercer Ellington, the baton of the Duke Ellington Orchestra, founded by his famous grandfather. Paul began touring with his father and the orchestra at an early age. He studied under Dr. Peter Vinograd at the Manhattan School of Music and with Tommy James. Paul's debut as the conductor of the Duke Ellington Orchestra at Avery Fisher Hall at Lincoln Center included his first composition for a big band. The group continues to tour under his direction. His most recent credits include The Sacred Concert in Coral Gables, Miami, Fl; The Sacred Concert in Philadelphia, PA; inauguration of the new mayor in Detroit, Mich; co-writer of Osceola on the album "Only God Can Make a tree" and the Mexico Jazz Festival.

Paul Ellington, 19 year old

The Duke Ellington Orchestra with Paul Mercer Ellington

by Tom Detienne

On Tuesday March 31, I went to hear the last performance of the Duke Ellington Orchestra, led by Paul Mercer Ellington, at "Birdland". I must confess, I went with curiosity and a little dread at what I might hear. And what I heard was something I never thought I'd hear again, the Ellington Band in "Full Cry!" It was as if by magic, I was sent back in time over twenty-five years.

The first three numbers were from The far East Suite: "Amed", "Isfahan" and "Blue Pepper/ Far East Of The Blues". At that moment I was in the palm of Paul Mercer's hand. "Black And Tan Fantasy" followed the opening trio.

When Paul played one of his own compositions, "Many Sides of Ellington" I liked it. Then followed "In a Mellotone", "Mood Indigo" and "Caravan". By this time, I had tears in my eyes, goose bumps on my arms and joy in my heart. Next, the "22c Stomp", which was resurrected by Mercer Ellington to celebrate the issuing of the "Ellington Stamp" on April 29, 1986. The original title, the "3c Stomp", was recorded by Duke on November 10, 1947. Then, "Jeeps Blues". It was so wonderful that I could almost not breathe. The soloist was a fire-breathing dragon of a trumpet player. Sensational! (By the way, the only two men I know in the band were Rocky White, dr, and Benny Powell, tb). Paul announced that the last number was to be "Thing's Ain't ". At the conclusion of that number the applause, the shouts and the demands of the audience were so great that the last number turned out to be "Take The A Train".

Fortunately, "Birdland" extended the band's tenure, on Tuesday evenings through the month of April, I hope you had the pleasure of "Catching The Band".

Reported April 1998 from New York.

Nya CD

Clark Terry, featuring Paul Gonzalves - Daylight Express från Chess Record GRP 18192.

Denna CD innehåller LP'n Argo 620 "Clark Terry - Out on a Limb troligen från den 26 juli 1957 och LP'n Argo 626 Paul Gonzalves - Cookin" från den 6 augusti 1957.

Ett utgivet spår finns på CD'n "The girl I Call Baby" med P Gonzalves. Ytterligare information kommer i nästa bulletin.

Ellington at Newport 1956

Nu finns en CD med namnet "Duke Ellington-Complete at Newport", Columbia C2K 64932. Inspelningsdatum är den 7 juli under Newport Jazz Festival. Här finns nu den kompletta utgåvan av Newportfestivalen med Duke. Detta innebär bl.a. att Willie Cook's "Tea for Two-solo" finns med. Willie beordrades fram till mikrofon att spela detta solo därför att halva orkestern inte var på plats. Det tog över en timme att samla orkestern, som sedan gjorde som bekant en fantastisk succé och det blev en sådan total vändpunkt för Duke och hans orkester och musik. Time Magasin hade sedan Duke på sin framsida. Enligt uppgift var det första gången som en färgad var på framsidan i Time Magasin. På senare år skojade ju Duke ibland med att säga att han föddes 1956. CD-innehållet är annars välbekant från tidigare CD och LP'n.

Ännu en ny Ellingtonbok på väg

Austin H Lawrence, musiker, psykolog från Watertown MA, USA kommer med en biografi om Duke Ellington. Han har arbetat med sin bok i många år. Han var med i Stockholm 1994 och berättade då om trumpetaren Bubber Miley. I sin ungdom reste han med Benny Carter, Luis Russel och Hot Lips Page orkestrar. Austin var den person som ledde gruppen, som sjöng gamla kända 30-tals nummer med Kustbandet på avslutningskvällen 1994.

Boken kommer om ett år genom "Simon and Schuster's Schirmer Books".

In Memoriam

Jimmy McPhail, vocalist, died on March 16, 1998. He was 70 years old. Jimmy sang with the Duke Ellington Orchestra on many occasions but will be most remembered for his performances in "My People" (1963) and "The first Sacred Concert" (1965).

Duke and Monk

During the Conference in Chicago came a question up about Duke Ellington and T. Monk. Who influenced who? Listen to "Dancing On The Stars" on Columbia from Dec 20, 1938 with Johnny Hodges Orchestra and "New Piano Roll Blues" from Feb 21, 1951 on Vogue with a small band and Duke at the piano. Well, who is playing Monk-ish or Duke-ish? Who influenced who?

The story says that Ray Nance played a record of Monk 1947 for Duke and Duke said "Well, I played that ten yeras ago". That do you think about that?

Picasso and Duke Ellington

In a debate over the most influential artist or entertainer of the 20th century, Picasso was the winner over Duke Ellington and Bob Dylan. The choice was made at a symposium organized by Time Magazine. The list of the Top-20 best entertainers and artists will be presented in the end of June 1998. This is reported May 1998 in US Today.

MUSIC USA

(From Metronome, April 1953)

Who's got Scott?

Or for that matter where lingers Mingus? Both Tony Scott and Charlie Mingus, who lead their own groups play in others and, generally, speed around town, were in the Ellington band at the Bandbox. "Quo Vadis Charles" he was asked by a traveling Latin band leader. No answer was forthcoming, but it is safe to assume that he will stay with Ellington unless some thing extraordinary happens. Tony is an even more complex problem. Best known as a clarinetist, he is now playing tenor and flute, taking the place of Paul Gonsalves who has joined the Tommy Dorsey band in parts unknown. But on the night that he joined the band, his friend Musso Kalin came down to audition for the tenor chair. In the meantime, rumors have it that Tony will take Hilton Jefferson's chair when that worthy leaves the band. Further rumors have it that Duke may then place the Hodges' numbers back in the book. Will Tony play lead alto and/or will he play the Hodges' solos? This has all the drama of a daytime serial. The Duke smiles benignly, as he did the other evening, and says, "When the occasion presents itself, suggest United States of America Saving Bonds." The man is made of steel. (At presstime Tony Scott and Louie Bellson both left the Ellington band.)

Auktion

Vi auktionerar nu ut böcker och skivor från Benny Åslunds samling. Skivorna består av: Columbiaserien 15 st dubbelalbum fram till 1940, RCA serien 24 st LP fram till 1952 (5 st album är delvis sönderklippta på baksidan av Benny) samt Jerry Valburns serie "A Date with Duke" 1945-46, 49 st LP. Dessa tre serier säljs i paket, dessutom finns 40 cm's vinyl från 40- och 50-talet (det krävs specialarm till grammfon). 35 st 78:or auktioneras ut på Club 78 i sept/okt. och vi kommer till nästa möte på SAMI att auktionera ut några st sk. Testskivor från 30-talet. Ospecificerat finns också lite EP och resterande 78:or från 1940-42-tiden och mest HMV men också Columbia till salu. Skriv eller ring till oss så kan vi se efter om det finns, som önskas. Sista datum för böckerna och skivorna är den 15 augusti 1998. Det finns naturligtvis CD, men det kommer senare.

Lista bifogas över böcker och 78:or som finns till auktion den 7 sept.

Walter van de Leur works in Finland.

In April Walter van de Leur attended recording sessions in Finland by one of Europe's most notable big bands, the UMO Jazz Orchestra. After recording a disc in 1997 under the title "UMO Plays Ellington", the producers of this group felt it was time for a Strayhorn project. Under the auspices of the Swedish speaking radio UMO recorded with guitarist Larry Coryell, singer Annika Hultman and singer/trombonist Ulf Johanson. Walter helped with the selection of materials. Apart from obligatory Strayhorn stable-horses such as "Blood Count" and "Lotus Blossom" a number of new songs were cut: "Leave Me Be", "Oo!! You Make Me Tingle", "Partmaribo" (lyrics by Don George) and a vocal version of "Wounded Love" (set by Strayhorn to a poem of Federico Garcia Lorca).

The disc will be released in May on the Naxos label. It's title: Day Dreams.

NÅGRA SAKER ATT KÖPA FRÅN DESS FÖR NYA OCH GAMLA MEDLEMMAR, FÖR ATT MARKERA DIN MUSIKIDENTITET!

Vår bag från '94 med eget tryck	25:-
Duke Ellingtonmärke i metall	40:-
Black Beauty, CD med bl.a.	90:-
Joya Sherrill vocal, Arne Domnérus, Bengt Persson, Knud Jørgensen, Bengt Hallberg samt Ulf Wesslén orgel.	

FLASHBACKS by Patrick M. McNoldy

By 1920 THE HOWARD THEATER AT 7th AND T STS, NW WAS THE HOTTEST PLACE FOR WASHINGTON MUSICIANS.

EVERY EVENING FROM 5 TO 6:30, BEFORE THE FEATURE SHOW BEGAN, AS MANY AS FIVE JAZZ BANDS HELD A COMPETITION FOR THE MOST APPLAUSE. THERE WAS A BAND IN EACH BOX AND ONE IN THE ORCHESTRA PIT. EACH TOOK THEIR TURN TO PLAY THE TOP TUNES OF THE DAY.

SOME OF THE MORE POPULAR BANDLEADERS INCLUDED:

OTTO "TOBY" HARDWICK

OLIVER "DOC" PERRY

ELMER SNOWDEN

...ANOTHER WAS A FORMER STUDENT OF "DOC" PERRY - A 21 YEAR-OLD ARTIST & PIANIST WHO PAINTED SETS AND SIGNS FOR THE HOWARD DURING THE DAY - EDWARD "DUKE" ELLINGTON.

THE PRICE OF A TICKET WAS ELEVEN CENTS.

For more information about the music scene in Washington in the early 1900s, read the 348-page, softbound book *Ellington-The Early Years*, available for \$17.45 postpaid. Make check to Flashbacks & send to the Red Rose Studio, 368 Flintlock Drive, the town of Willow Street, PA 17584, or call toll-free 1-888-538-5273.

Den 16:e Ellingtonkonferensen i Chicago.

Ramada Congress Hotell i Chicago var platsen för '98 års Ellingtonkonferens. Vi anlände onsdagen den 6 maj till hotellet efter en avspänd resa under dagtid. Registreringen skedde kl. 17.00 och sedan blev det samling med buffé och Get-Together-Party kl. 19.00 med musik av Carle Wooley and the "New Groove Band". Musiken var väl inte den bästa, men alla ville hälsa på varandra så det gjorde inte så mycket. Dagen efter blev det start kl. 9.00 med välkomsthälsningar av ordföranden Josie Brown Childs. Sedan följde några personer som vittnade om hur det var i Chicago under 30- och 40-talet när Duke

lade han därefter enbart Ellingtonkompositioner och hans fick en Ellingtonstamp på rockuppslaget som tack.

Fredagen den 8:e började med att dirigenten, arrangören och författaren m.m. Gunther Schuller talade om "Duke the Pianist". Gunther är mycket intressant att lyssna till och på hans fråga om hans tid var slut ville alla att han skulle fortsätta att berätta. Gunther exemplifierade sina synpunkter med att själv spela på piano och talade om att Duke var många år före sin tid i nytänkande på 30-talet även i förhållande till den klassiska musiken. Han undvek dock att tala om tiden efter 1940 eftersom samarbetet med Billy Strayhorn fortfarande skapar debatt och olika uppfattningar om Billy's betydelse. Gunther träffade Duke 1945 under en hel vecka och blev god vän med Duke. Gunther berättade också att Duke ville göra en opera men eftersom orkestern alltid var "On the Road" och Duke ville hålla ihop orkestern så fanns inte tiden, som behövdes för att skriva vilket Duke var mycket ledsen för. Efteråt fortsatte författaren Mark Tucker och kompositören Dr. Hale Smith att tala om "Duke the Pianist". En fråga blev hur Duke hade påverkat T. Monk eller vice versa? Dr. Hale Smith var helt säker på att Duke inte var påverkad av T. Monk. "Jag kände honom väl" sade Dr. Smith. Efter pausen kom sedan Dr. Luther Henderson och talade om "Duke the Composer". Han talade om hur samarbetet med Duke fungerade vid uppförandet av "My People". Det gällde att lyssna på Duke och vad han talade om för att sedan själv skapa sig en idé om hur "My People" skulle framföras. Sedan blev det Reuben Jacksons tur att tala om "Duke and Hendricks". Reuben är från Smithsonian Institution och spelade upp musikexempel från Jimmy Hendricks och visade på hur påverkan fanns från Duke. En fråga blev ju hur det hade blivit om Duke och

Hendricks hade hunnit samarbeta innan de gick bort. Den äldre delen av delegaterna hade nog svårt med denna punkt på programmet.

Efter lunch spelades "The Billy Strayhorn Projekt" med Gene Esposito Septet. Septetten bestod av Jim Cooper vib, Jim Massoth alt/ten/sopr, Jim Cox bas, Phil Gâteau tr, Asa Harris och Marc Pompe vocal. Alyce Claerbaut, Billy's brorsdotter presenterade programmet. Arrangören Gene har arbetat i många år med Strayhorn's komposi-

Butch Ballard i högform

var i stan. Miriam Ewing änka efter Gordon Ewing talade om "My Life with Gordon and Duke" och Ray Nance's änka Gloria berättade naturligtvis mycket personligt om Ray. Mera Ray blev det med violinisten och arrangören Lesa Terry under titel "Tribute to Ray Nance". Därefter presenterades två av 40-talets vokalisterna från "Pretty Department" Joya Sherrill och Kay Davis samt Dolores Parker, som var med 1947-48 (Dolores kom i stället för Marie Ellington Cole). Dolores var tidigare hos Earl Hines Band innan Duke och hade då arbetat med Willie Cook. Efter lunch kom sedan Jean Bach, kvinnan som är en av två Sophisticated Lady enligt uppgift. Jean var journalist i Chicago och träffade Duke 1936 och blev tydligen så god vän med Duke och orkestern att hon deltog i det mesta i Chicago när orkestern var på besök. Jean deltog vid inspelningarna och träffade alla kring Duke tillsammans med sin make under många år i både Chicago och New York. Jean är en mycket intressant person att lyssna till och hon arbetar nu på en fortsättning av filmen "A Great Day In Harlem", eftersom hon inte trodde att filmen skulle uppskattas hade hon klippt ner filmen, men nu kommer mer filminslag ut på video. Phil Schaap berättade sedan om "Small Band Recordings In Chicago" och att Duke lär ha sagt "Home is where the work is". En sak var att Billy Strayhorn gillade Chicago och hur man ibland föredrog att göra inspelningarna i Chicago före New York. Efter 1967 när Billy dog gjorde orkestern bara en inspelning i Chicago. Phil är som alltid livfull och har mycket att berätta. Pappa Walter säger numera bara "fråga Phil han vet" trots att han har levit med jazzen sedan 30-talet. Presentationerna avslutades med en genomgång av "My People", som skulle framföras nästa dag. Eftermiddagen avslutades med att vi gick till Harold Washington Library och lyssnade på Chicago Public School's orkester All-City High School Jazz Band med kör. De spelade Satin Doll, Don't Get Around, Mood Indigo samt It Don't Mean A Thing. Mycket trevligt att se alla dessa ungdomar spela och sjunga med glöd och glädje. Dagen avslutades efter vila med att vi åkte buss till Joe's BeBop Café vid Navy Pier. Där fick vi mat och dryck och lyssna till The Ellington Dynasty, som spelade i Kustbandsstil. Trevligt och avspänt med god mat. Med alla delegaterna (200 st) fyllde vi nästan lokalen. Efteråt åkte vi några stycken till Jazz Showcase och lyssnade på Kenny Burrell som spelade med Willie Pickens, p, Larry Gray, bas och George Fludas tr. Vi fick också en pratstund med Kenny och Patricia Willard. Kenny är en stor Ellingtonvän och för vår skull spe-

Sångaren från 1940-talet Al Hibbler med vänner på besök

tioner och följande framfördes: Day Dream, Star Cross Lovers (tidigare kallad Pretty Lady), Johnny Comes Lately, Lush Life, Raincheck, Something to Live For, Passion Flowers, Isfahan, Flower Is A Lovesome Thing, and Blood Count. Eftermiddagen avslutades med "The Keeper of a Culture" av Dr Olly Wilson och "The Political and Cultural Significance of "My People" av Dr. Joseph McLauren. Ämnet var mera av politisk bakgrund och anledning till beställningen av "My People" än musikalisk art. Vid denna tidpunkt var man något trött på lyssnandet och nu väntade alla på att få åka buss efter pausen till "New Regal Theater" och se "My People" återuppföras efter 35 år. Den gamla "Regal Theater" som fanns bl.a. 1935 när Duke var

i Chicago är numera riven. I "My People" medverkar Bill Berry tp, Buster Cooper tb, Britt Woodman tb och Joya Sherrill voc, som alla utom B Cooper deltog även 1963. Föreställningen var något kort och öppnades med en ungdomsorkester innan själva "My People" kom igång. En ung tjej!! på altsax spelade "Prelude To A Kiss" så att publiken reste sig spontant och applåderade länge. "My People" hade några bra nummer som framfördes men det kanske inte var Duke's styrka med musicals och enligt uppgift deltog han inte speciellt mycket i planeringen. Robert Sims sjöng "Ain't But The One" och "Come Sunday", Joya sjöng "The Blues Ain't", Roberta Thomas framförde fint "Walkin' and Singin' the Blues", Mercedes Ellington läste "Purple People-Green People" och i finalen sjöng Joya "What Color is Virtue?". Dessutom framfördes några dansnummer. Det var roligt att få se "My People" och publiken, över 1.000 personer, var nöjd. Efteråt bussades vi vidare till en sk. Reception hos Chicago Park District's South Shore Cultural Center. En jättekö bildades nu för att komma in och få lite mat och dryck, och väl inne kunde man lyssna på B Cooper, B Woodman, Bill Berry, Butch Ballard tr!! och Aaron Bell

Patricia Willard med vänner, Louise Michelle, Butch Ballard, Pat och Britt Woodman

piano (spelar numera nästan enbart piano och inte bas) samt William Yancy bas och en lokal populär tenorist. Det var kul och avspänt och lite dans blev det och som vanligt skulle Phil Schaap dansa med alla kvinnor han såg. Musikerna hade också roligt, de spelade fint och med tanke på ålder är det förvånansvärt att dessa musiker orkar spela med sådan entusiasm fortfarande. B. Ballard är 80 år, A Bell är 76 år, B Woodman är 75 år, B Cooper är 69 år och Bill Berry är yngst med 68 år. Kl. 24.00 var vi åter på hotellet och gick då förstås till baren.

Lördagsmorgonen hos Chicago Cultural Center började med en presentation av vad som händer i Washington 1999 av Ben Pubols. Det blir spännande att se och få uppleva Washington. Hotellet där konferensen blir av heter Washington Marriott på 1221 22nd Street N.W. Kanske vi kan få en middag i Vita Huset, som skedde 1969 när Duke fyllde 70 år. John Hasse från Smithsonian berättade sedan om att han försöker värdera de bästa 20-30 st inspelningarna som är gjorda av Duke Ellington och hans orkester. Det verkar ju något svårt tyckte vi. Idén är att försöka summera 1900-talet på något vis. Vi får se om det har något värde. Sångerskan/kompositören Sathima Bea Benjamin berättade sedan om hur hon träffade Duke och gjorde några inspelningar med Duke under rubriken "Duke's South African Discovery". Duke var medveten om rasproblemen i Sydafrika och trots att han säkert kunde bli inbjuden åkte han aldrig till Sydafrika. Maken Dollar Brand och Sathima uppträdde flera gånger med Duke och hon anser att hennes liv förändrades genom att lära känna Duke. Hon har idag ett skivbolag som heter Ekapa och bor i New York. Därefter kom Kenny Burrell och berättade om sina kurser som lärare på UCLA University i Ellingtonmusik, som han har sedan 1978. Intresset är stort och han har kurserna ett par gånger per år. En Dukefantast Dick Backley berättade sedan om sin syn på Duke och han spelade några skivor och därefter blev det lunch.

Efter lunchen blev det musik av Chicago Jazz Ensemble under ledning av kompositören/arrangören William Russo, en tidigare trombonist hos Stan Kenton under 50-talet. Följande kompositioner spelas: Saturday Night Function, Old Man Blues, Mood Indigo, It Don't Mean a Thing, Delta Serenade, Daybreak Express, Clarinet Lament, The Battle of Swing, Harlem Airshaft, Concerto for Cootie, Ko-Ko, Sepia Panorama, Cotton Tail och Flaming Sword. Flera arrangemang var skrivna av G. Schuller, som var med oss under konserten. Även

David Berger och Andrew Homzy hade skrivit arrangemang till orkestern. Orkestern hade mycket fina solister och framförandet var kanske det bästa vi har hört under flera konferenser. Stort bifall och slutapplåden blev lång. Orkestern har arbetat i 3 år under ledning av W. Russo och är idag mycket uppskattad i Chicago.

På sen eftermiddag gick vi till Claudia Cassidy Theater och lyssnade på Robert Lark and DePaul University Jazz Ensemble under 90 minuter med deltagande av våra kära Ellingtonmusiker. Det blev en uppvisning och solistiska inslag av B Ballard, B Woodman, A Bell, B Cooper och B Berry. Mycket uppskattat och alla fotografer hade fullt upp att göra. Kl. 19.30 gavs sedan den sista konserten på hotellet med ett program som innehåll: Jazz Members Big Band, som bildades 1978 under ledning av Jeff Lindberg, Andy Bey Trio och Jimmy Smith Quartet.

Konserten varade under 2,5 timme och kostade för icke delegater 50 \$ i éntre. Storbandet spelade fint, men tyvärr började vi nu bli något okoncentrerad i lyssnandet efter fyra dagar. Därefter kom Andy Bey och spelade piano i Nat King Cole stil med Ralph Armstrong bas, Gregory Bundy, tr och avslutade med enbart sång, bas och trummar. Andy tycker man om eller inte, han har en mycket personlig stil. Därefter kom Jimmy Smith med Phil Upchurch gitarr, Bill Easley tenorsax och Jimmy Jackson tr. När Jimmy kom upp i varv på hammondorgeln började en dam att dansa i gången och det blev en hög stämning i lokalen, som var fullsatt. B Easley spelade mycket fint på tenor och han har tidigare spelat med Mercer Ellingtons Orkester. I publiken satt också Duke's sångare från 40-talet Al Hibbler, som presenterades för publiken.

Avslutningen skedde på söndagsförmiddagen i Chicago Symphony Center. Författaren Stud Terkel berättade om "Duke and Mahalia" och hur Duke lyckades övertala Mahalia att göra en inspelning av icke religiös natur 1958 med "Black Brown and Beige". Janna Steed kom sedan att utveckla tankarna kring "Duke's Sacred Music". Det blev en fin presentation med utgångspunkt från 1968 och 2nd Sacred Concert och Alice Babs. Janna betonade Duke's tro och konsertens textinnehåll och vad den betyder. Janna själv har uppfört flera Sacred Concerts och har assisterat vid andra uppförande av Sacred Concerts. Konferensens sista föredrag blev med Ron Modell under titeln "The Last Complete Concert". Den ägde rum den 20 mars 1974 i Northern Illinois University Center Ballroom, Dekalb Ill. Ron berättade och visade fotografier på Duke från hans sista framträdande. Bakom scenen var Duke trött berättade Ron, men väl framme på scenen var han som vanligt med ett självklart framträdande. Ingen-ting tydde på att Duke var sjuk. Sista inslaget på konferensen blev "A Tribute to Duke Ellington & Ray Nance" av Lesa Terry and Friends. Det var Magical Strings of Youth och Kenny Burrell, som talare.

Slutomdömet om den 16:e konferensen är att den musikaliska innehållet blev höjdpunkten och mycket bra var några föredrag samt att hotellet var väl valt för konferensen. Dock kunde planeringen av talarna varit bättre med tanke på tidsplaneringen. Men det är inte

Jack Tower med fru Ronda till bords med "Isak" på Joel's Be Bop Bar

lätt att planera och Josie Childs har dragit ett stort lass. Konferensens ändamål är ju också att alla som är intresserade av Duke Ellington's musik kan få en möjlighet att träffas. Det är alltid intressant att få höra vad som sker i USA och Europa kring Duke Ellington's musik.

Thank you Chicago for a nice week and a good Conference.
Efter Chicago '98 ser vi nu vidare på den 17:e konferensen, Washington '99 på Duke's 100-årsdag den 29 april!!

Freddie Jenkins

Alf Lavér

Duke Ellingtons orkester var kanske inte så känd att ha en "Showman" i sin orkester. Det finns emellertid två undantag. I mitten på 40-talet kom Ray Nance med i orkestern, en utmärkt trumpetare, violinist och vocalist, som ibland utförde dansrutiner. Men redan 1928 kom Freddie Jenkins till orkestern, även han en mycket

god trumpetsolist och vocalist och som med sin utstrålning satte färg på sina framträdande. Namnet "Posey" fick han av en skribent i engelska musiktidningen Melody Maker vid orkesterns besök i England 1933.

Freddie Jenkins föddes den 10 oktober 1906 i New York, dog 1978.

Jenkins var en vänsterhänt trumpetare som fick musiklktioner av Lt. Eugene Mikell och han spelade reguljärt med 369th Regiment Cadet Band. Freddie Jenkins hade fått sina fingrar på höger hand skadade vid en olycka när han åkte rullskridskor som ung pojke. Han kommenterade detta med att hade han inte fått sina fingrar skadade så hade han kanske blivit en bra pianist istället för trumpetare. Gick på Wilberforce University i början på 1920-talet. Spelade en kort tid med Edgar Hayes Blue Grass Buddies och senare med Horace Henderson's Collegians. Little Smack som Horace Henderson kallades hade ett fint band och Freddie spelade under skoltiden "weekend dates" och på sommaren turnerade de mestadels i Ohio, vilket senare utökades med turneer till Indiana, Kentucky, West Virginia och Pennsylvania: Ett år spelade de hela sommaren i Pittsburgh. Där hade han turen att lära känna Ted Horne, pappa till Lena Horne, som var en välkänd kortspelare. Ted tyckte om Freddies trumpetspel, och Freddie spelade sweetmelodier för honom. En dag hade Freddie besvär med en läckande ventil och Ted sa till honom att köpa en ny trumpet som han skulle betala. Det blev en fin Conn trumpet med väska och allt. Henderson's orkester tjänade bra med pengar och Freddie lyckades spara ihop 1660 dollar under denna tid. Freddie stannade ytterligare ett år i bandet tills Horace beslöt att sluta med orkestern. Efter sejouren med Horace Henderson organiserade han ett eget band som han kallade "Jenkins Jumpers". De flesta musikerna kom från Horace Hendersons band.. Bl.a. ingick Castor Mc Cord på tenorsax.. Efter en del ströspelanden fick de engagemang på Savoy Ballroom i New

York som husband och det var då som han fick ett erbjudande från Duke.

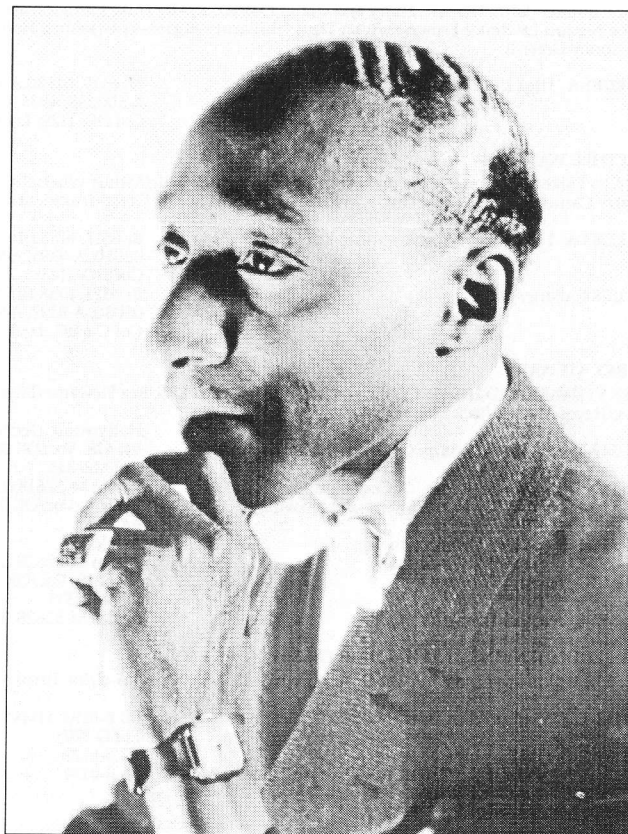
Bubber Miley slutade hos Duke för att gå med Leo Reisman på Central Park Casino och Duke frågade Bubber om han kunde rekommendera någon bra trumpetare. Bubber var snäll nog att rekommendera Freddie Jenkins. Freddie började hos Duke oktober 1928 och Duke fick därmed en utökning av brassektion till fyra man, tre trumpeteter och en trombone och det möjliggjorde att Duke kunde skriva för elva olika instrument inkluderande pianot. Freddie slutade hos Duke i december 1934, orsaken var tuberkulos. Han ersattes i Duke's orkester av Rex Stewart. Freddie började spela igen 1935 på Adrian's Tap Room i New York, där Adrian Rollini var ledare. Från Januari 1936 anställdes han som dirigent i Luis Russels Band på Connie's Inn. Louis Armstrong var den stora stjärnan i denna orkester. Han blev sedan delägare i "Brittwood Club" i New York. I Mars 1937 var han tillräckligt frisk för inträda i The Cotton Club Floor Show med Duke Ellington och han stannade till maj 1938 för att än en gång börja med en egen orkester tillsammans med basisten Hayes Alvis. I slutet på 1938 fick han ett återfall av sin lungsjukdom, med en lång sjukdomstid som följd. Han skulle aldrig mer återgå som professionell musiker utan var aktiv som textförfattare, press agent och musikalisk rådgivare i Washington, New York och Californien under 40-talet.

Senare under 60-talet verkade han som disc-jockey och press correspondent i Texas.

Freddie Jenkins solosatser i Duke Ellingtons orkester:

I Must Have That Man	15.11.28,
The Blues With A Feeling	20.11.28
Who Said "It's" Tight Like That,	okänt datum,
Tiger Rag part 1-2	8.1.29,
Saturday Night Function, High Life	16.1.29,
Paducah	1.3.29,
The Dicty Glide , Hot Feet, Sloppy Joe, Stevdore Stomp	7.3.29,
Mississippi Moan	4.4.29,
Cotton Club Stomp	3.5.29,
Breakfast Dance	14.11.29,
Sweet Dream of Life , Jungle Nights in Harlem	4.6.30,
When A Black man's Blue	10.12.30,
Rockin Chair	14.1.31,
Swing Low	22.9.32,
Merry-Go-Round , I've Got A World On A String	15.2.33,
Slippery Horn, Black Birds Melody	17.2.33,
Hyde Park, Harlem Speaks (London) juli 33, Blue Feelin'	10.1.34,
Sump'n Bout Rhythm	12.9.34.

*Uppgifterna tagna ur The Wax Works of Duke Ellington
av Benny H. Aaslund.*

Freddie Jenkins inspelningar i dels eget namn och med andra artister än Duke Ellington och hans orkester.

● CLARA SMITH

Acc. by Freddie Jenkins-T/John Anderson -tb/Porter Grainger-p.

New York, May 23, 1928.

146324-3 Steamboat Man Blues Col 14344-D
146325-1 Sobbin' Sister Blues -

● WARREN MILLS AND HIS BLUES SERENADERS

Matt Malneck-vn dir, white orchestra (t/tb/2as/ts/5vn/p/bb/d) and featuring Duke Ellington and his Cotton Club orchestra: Bubber Miely-Arthur Whetsel-Freddie Jenkins-t-fh-/Joe Nanton-tb/Barney Bigard-cl-ts/Johnny Hodges-ss-as-/Harry Carney-cl-as-bar/Duke Ellington-p-a/Fred Guy-b/Wellman Braud-sb/Sonny Greer-d/girl v. New York December 20, 1928.

49007-1 St Louis Blues -v- JA 21(LP)
49007-2 St Louis Blues -v- Vic 35962
49008-1-2 Gems from BLACKBIRDS OF 1928 Rejected
49008-3 Gems from BLACKBIRDS OF 1928 -

● MUSICAL STEVEDORES

Freddie Jenkins-Louis Metcalf-t/Henry Hicks-tb/Clarence Grimes-Charlie Holmes-cl-ss-as/Cliff Jackson-p-cymbal/Elmer Snowden-bj/Bud Hicks-bb/scat v. New York, January, 1929

147899-3 Happy Rhythmm Col 14406-D-
147900-3 Honeycomb Harmony -

● SONNY GREER

SONNY GREER AND HIS MEMPHIS MEN: Arthur Whetsel-Freddie Jenkins-t/Joe Nanton-tb/ Barney Bigard-cl/Johnny Hodges-as where shown/Harry Carney-cl-bar as where shown/Duke Ellington-p/Fred Guy-bj/Wellman-sb/Sonny Greer-d-v.

New York, May 28, 1929

148640-1 Thar Rhythm Man - asJH/cl-barHC/vSG&ch Col 36157
148641-3 Beggars Blues -cl-barHC Col 1868-D, 2833-D, DB-5033.
GN-5012, MC-5033, MZ-488
Voc 3012, HJCA 606
As above

148642-1 Saturday Night Function - asJH

● WILTON CRAWLEY

WILTON CRAWLEY AND HIS ORCHESTRA: ? Freddie Jenkins-another-t/tb/Wilton Crawley-cl/Johnny Hodges-as/Jelly Roll Morton-Louis Russell-p/bj-g/Pops Foster-sb/?Sonny Greer-d-.

New York, October 3, 1929

57565-2 You Oughta See My Gal Vic V-38136
57566-1 Futuristic Blues -
57567-2 Keep Your Business To Yourself Vic V-38116, BB B-5827
57568-1 She's Got What I Need -

● SIX JOLLY JESTERS

Freddie Jenkins-t-v-/Joe Nanton-tb/Johnny Hodges-as/Duke Ellington-p/Fred Guy-bj/WellmanBraud-sb/Sonny Greer-d-v-.

New York, October 25, 1929.

E-31301-A Six Or Seven Times - vFJ-SG Voc 15843, Br 4723, Creole 15
Note:-Brunswick 4723 is a Canadian issue

● ADELAIDE HALL

Acc. by Duke Ellington and his orchestra: Duke Ellington-p dir/Arthur Whetsel-Cootie Williams-Freddie Jenkins-t/Joe Natnon-Lawrence Brown-tb/Juan Tizol vtb/ Johnny Hodges-ss-as-/Otto Hardwick-as-Harry Carney-cl-bar/Fred Guy-bj-Wellman Braud-sb/Sonny Greer-d-

New York, December 21, 1932.

B-12772-B I Must Have That Man Col OL-6770 (LP)
B-12774-B Baby -

● THE MILLS BROTHERS

Vocal quartet (John, Herbert, Harry and Donald Mills), acc- by Duke Ellington and his orchestra: Duke Ellington-p-dir- Arthur Whetsel-Cootie Williams-Freddie Jenkins-t/Joe Nanton-Lawrence Brown-tb/Juan Tizol vtb/Barney Bigard-cl-ts/Johhny Hodges-ss-as/Otto Hardwick-as-bsx/Harry Carney-cl-as-bar/Fred Guy-bj-g/Wellman Braud-sb/Sonny Greer-d.

New York December 22, 1932.

B-12781-A Diga Diga Doo BR 6519, 01520.A-9396,A-82230
A-500258, 4835, Dec M-30355,
Col DO-1129, Lucky 60012.

● ETHEL WATERS

Acc. by Duke Ellington and his orchestra: Duke Ellington-p dir/Arthur Whetsel-Cootie Williams-Freddie Jenkins-t/Joe Nanton-Lawrence Brown-tb/Johnny Hodges-ss-as/Harry Carney-cl-as-bar/Fred Guy-g/Wellman Braud-sb/Sonny Greer-d/unidentified male voice on B-12783-A

B-12783-A I Can't Give You Anything But Love Br 6517. 6758.01518, 01731
05050, A-9395, A-9519, A-500256
Col DO-1143
B-12784-APorgy Br 6521. 6758.01522, 01731,
05050, A-9397. A-9519,A-500260
Col C-6387, Lucky 60012

● REX STEWART

REX STEWART AND HIS FIFTY-SECOND STREET STOMPERS: Rex Stewart-c/Freddie Jenkins-t/Johnny Hodges-ss-as/Harry Carney-cl-bar/Duke Ellington-p/?Brick Fleagle-g/Hayes Alvis-sb/Jack Maisel-d.

M-549-1 Back Room Romp (A Contrapuntal Stomp) Hollywood. December 16, 1936
Vri 618, Voc/OK 3832, Swing 313
Col MZ-333
M-549-2 Back Room Romp (A Contrapuntal Stomp) Realm M-52618 (LP)
M-550-1 Love In My Heart (Swing, Baby, Swing) Vri 664, Voc/OK 3844, Col MZ-332
BA 232.
As above
M-551-1 Sugar Hill Shim-Sham Realm M-52628 (LP)
M-551-2 Sugar Hill Shim-Sham Vri 6818, Voc/OK 3831, Swing 313
M-552-1 Tea And Trumpets Col MZ-333
M-552-2 Tea And Trumpets Realm M-52628 (LP)

● FREDDIE JENKINS AND HIS HARLEM SEVEN

Freddie Jenkins-t-v/2nd t, allegedly an Egyptian/Albert Nicholas-cl/Joe Turner-p/Bernhard Addison-g/Joe Watts-sb/Adrian Rollini-d/Kirby Walker-Jasper Thomas-v. New York. August 26, 1935.

94132-1 Swingin' Em Down -vFJ BB B-6193, HMV B-8420, N-4472
EI EG-3705
94133-1 Old Fashioned Love - vKW-JT BB B-6129
94134-1 Nothin' But Rhythm (I Got Ants In My Pants) BB B-6174
- vKW-JT
94135-1 Toledo Shuffle -
94137-1 Lovely Liza Lee BB B 6144

Note:- Bluebird B-6144 and B-6174 as BERNHARD ADDISON AND HIS RHYTHM.